

Chương 36

Chạm Trán Quân Hùng

uy nhiên, sau khi bàn luận kỹ, cả bốn người cùng lui ra khỏi Vạn Cực Cung rồi Thần Nữ Phong trở về huyện thành Vu Sơn.

Tất cả đều lộ vẻ trầm nghiêm, ai ai cũng có điều lo nghĩ riêng biệt.

Đuốt một ngày đầy sóng gió, cái chết nằm kề cái sống, họ nhọc phờ người ra, nhưng không ai chịu dưng thân, tính trí để khôi phục chân nguyên đã tiêu hao quan trọng trong cuộc ác chiến kinh hồn.

Nhất là Độc Cô Thanh Tùng, chàng hết ra lại vào, hết ngồi lại đứng, chàng bất chấp thương thế còn trầm trọng, quên hẳn sự điều tức vận công chữa trị cho mình.

Lãnh Nhạn Dung hết sức khuyên lơn mà chàng vẫn không sao yên tâm được.

Qua ngày sau, chàng chuẩn bị trở lại Thần Nữ Phong tìm đến Cửu Khúc Động.

Lãnh Nhạn Dung ngăn trở chàng không được, nàng khóc ròng.

Độc Cô Thanh Tùng cố trấn an nàng, nhưng nàng vẫn lo sợ :

- Tại sao anh nóng thế ? Anh chưa bình phục hoàn toàn, nếu gặp đại địch thì làm sao ? Anh nghe em đi, lo chữa trị thương thế ít hôm, khi nào chân khí đầy đủ trở lại, mình sẽ đến đây cũng không muộn, anh ạ ! Em sẽ theo anh đi !

Nàng nhấn mạnh :

- Nếu anh có bề gì thì bao nhiêu việc sẽ phải dở dang, quân ma sẽ dậy động, không còn kiên sợ gì nữa ! ...

Nếu đêm rồi Ngươn Nhi không lên ra đi, thì rất có thể Độc Cô Thanh Tùng sẽ nghe theo lời nàng. Nhưng Ngươn Nhi ra đi, chưa quay trở lại, điều đó lại thúc giục thêm Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng thốt với giọng van cầu :

- Nhạn Dung ạ ! Em hãy để cho anh đi, nếu Mẹ anh có làm sao thì anh còn mặt mũi nào đứng trên cõi thế ?

Lãnh Nhạn Dung biết không thể nào ngăn trở chàng được nữa, nàng khóc như mưa :

- Em biết anh đang nôn nóng như thiêu đốt, nhưng anh hãy nghĩ lại một chút, các vị thúc bá ra đi, chưa một người nào trở lại, họ lành mạnh thế mà còn bị nạn thay, hà huống anh đang mang trọng thương !

Thấy nàng bi thương lo lắng quá độ, Độc Cô Thanh Tùng không nỡ quyết liệt, chàng đành tạm dẹp lại ý định do thám Cửu Khúc Động, chờ Ngươn Nhi về rồi hãy hay.

Đến trưa, Ngươn Nhi về tới nhưng hần biến đổi hần thần sắc dị thường.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi :

- Ngươn đệ đêm hôm rồi đi đâu ?

Ngươn Nhi không đáp ngay câu hỏi, tỏ vẻ phần uất vô cùng. Hần gần giọng :

- Thanh Tùng ca ! Chúng sắp đến huyện thành Vu Sơn đấy !

Độc Cô Thanh Tùng kinh ngạc :

- Ngươn đệ đã dò kỹ chứ ?

Ngươn Nhi gật đầu :

- Có cả quần hùng tham gia đại điển Cửu Long Huyết Minh cũng có mặt !

Độc Cô Thanh Tùng suýt nhảy dựng lên :

- Hiền đệ có thấy Vô Danh tiền bối không ?

Ngươn Nhi lắc đầu. Đột nhiên, hần bật khóc. Hần rít lên :

- Thanh Tùng ca ơi ! Tôi linh cảm hung đa kiết thiếu, tôi sợ lắm ...

Độc Cô Thanh Tùng nóng nảy :

- Ngươn đệ có thấy các người kia không ? Mẹ tôi, đại thúc, Khưu thúc thúc và Cao thúc thúc ?

Ngươn Nhi lắc đầu :

- Chẳng thấy ai cả !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ vụt hỏi :

- Ngươn diệt chưa gặp thân phụ tức nhiên chưa thể biết đích xác sự tình ra sao, tại sao lại khóc ? Hiền diệt lại còn nói rằng hung đa kiết thiếu, thế là nghĩa gì ?

Ngươn Nhi chưa kịp đáp, bên ngoài có tiếng con Hồng Vân Cái Tuyết hí lên lồng lộng. Độc Cô Thanh Tùng cau mày :

- Chúng đã đến rồi đó !

Lãnh Nhạn Dung bối rối, hỏi gấp :

- Mình phải làm sao bây giờ hở anh ? Họ đến làm gì thế ?

Bên ngoài cửa khách sạn có tiếng mõ vang lên.

Chủ nhân khách sạn xô cửa bước vào, mặt hấn không còn chút máu.

Hấn cao giọng thốt :

- Cái gì mà kỳ quái thế ? Bỗng nhiên một bọn hung thần ác sát ở đâu kéo đến, bao vây khách sạn, tuyên ngôn muốn giáp mặt với các vị khách quan ! Họ muốn gì vậy ?

Thánh Kiếm Vũ đã đưa mắt liếc Ngươn Nhi, đoạn đứng lên :

- Để tôi ra đây xem sao !

Độc Cô Thanh Tùng gọi lại :

- Khoan đi Gia Gia ! Để mình hỏi lại rõ ràng rồi hãy liệu !

Chàng day qua nhìn Ngươn Nhi. Ngươn Nhi tràn đầy uất hận :

- Không rõ sự tình diễn biến như thế nào, chỉ trong vòng một đêm thôi, quần hùng bỗng nhiên bị Huyết Ma Bang vận dụng, người nào cũng nhìn tôi với ánh mắt căm thù, sớm mai này, tôi cùng bọn họ giao thủ qua một lúc, giết hết mấy mạng !

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi :

- Ngươn đệ ! Tiếng mõ vừa vang lên chứng tỏ có mặt Bích Nhân Thần Tăng trong số quần hùng, hiền đệ đâu phải là đối thủ của lão mà bảo là có giao đấu với họ ?

Ngươn Nhi gật đầu :

- Thanh Tùng ca nói rất đúng, tôi chưa phải là địch thủ của lão nên khi hay lão sắp sửa xuất hiện là tiểu đệ chạy về đây liền !

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên :

- Tôi ra ngoài đó xem sao !

Thánh Kiếm Vũ đã ngăn lại :

- Tùng con ! Một lần tại Bách Trượng Phong, con đã gây thù nhiều rồi, không nên cho thêm hiềm khích nữa, để cha và Ngươn Nhi thay thế cho lần này ...

Ngươn Nhi rút kiếm ra khỏi vỏ, thủ sẵn nơi tay :

- Phải lắm ! Tôi nên ra đó thì phải hơn ! Tôi sẽ giết mấy tên mới hả.

Độc Cô Thanh Tùng dợm nói, Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Ngươn Nhi đã vọt mình ra ngoài rồi . Chàng không yên tâm chút nào, gọi Lãnh Nhạn Dung :

- Em hãy ra ngoài đó xem tình hình như thế nào, nếu nghiêm trọng lắm thì vào cho anh hay !

Chàng cố gượng ngồi xuống, xếp bằng tròn, điều tức.

Lãnh Nhạn Dung ra khỏi phòng, đi đến tấm bình phong chắn ngang lối ra vào cửa khách sạn, đứng lại nhìn ra ngoài.

Quả nhiên như lời Ngươn Nhi nói, có đủ mặt quần hùng không sót một người nào trong số tham dự cuộc lễ tại Vạn Cực Cung.

Lúc đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ và Ngươn Nhi đã đối diện với họ :

Quần hùng hét to lên :

- Cái lão mua danh chuốc dự đã chường mặt ra kia, mau sửa cho một mẻ đi !

Có người quát :

- Tên tiểu tử dùng kiếm giết người đó, đừng để cho hắn chạy thoát !

Lãnh Nhạn Dung nhận diện họ xong rồi, lại nghe họ ồn ồn lên vô cùng cuồng nhiệt thì kinh hãi hết sức, toan trở vào cho Độc Cô Thanh Tùng hay biết qua tình hình, song nàng nghĩ :

“Quần hùng gồm những tay bá chủ một địa phương, họ lại có cả Bích Nhãn Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cầm đầu, Thanh Tùng ca đang lúc thọ thương làm sao địch lại hắn !”

Nàng chưa dám cho Độc Cô Thanh Tùng hay vội, đứng lại đó xem họ làm gì nữa cho biết. Nhưng không rõ nghĩ sao, nàng lén qua cửa hông khách sạn vào chuồng ngựa, mở cửa chuồng ra, sau cùng trở lại phòng.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn còn ngồi nhắm mắt, điều tức.

Lãnh Nhạn Dung ngồi ghé sát bên tai chàng, thấp giọng thốt :

- Thanh Tùng ca ! Em đã trở vào đây !

Độc Cô Thanh Tùng mở mắt ra, buông tiếng thở dài, trả chân khí về đan điền, đoạn hỏi :

- Sao em ? Bên ngoài có gì lạ ?

Lãnh Nhạn Dung lo ngại ra mắt :

- Anh nên chuẩn bị ! Quần hùng có vẻ phần uất tận cực, thế nào cũng khai trường ác chiến đó !

Thoáng ngời lên ánh mắt kinh dị, chàng thốt :

- Quần hùng gồm toàn những người quang minh chính đại, tạo sao có hành động như vậy chứ ?

Hai tiếng mõ kinh vang lên, từ bên ngoài vọng vào tai chàng.

Tiếp theo đó, Thánh Kiếm Vũ Sĩ quát lên đầy vẻ căm hờn :

- Các vị là những người đã tạo lên thành tích lừng lẫy trên giang hồ bỗng dừng lại đến đây gây sự, thế còn gì là chánh nghĩa võ lâm ?

Một tràng cười lạnh lạnh vang lên đáp lời Thánh Kiếm Vũ Sĩ.

Tiếp theo tràng cười đó là một giọng nói cao vút đầy thách thức :

- Nghe nói người nhờ kiếm thép mà thành danh trên võ lâm, chắc kiếm pháp của người phải độc đáo lắm. Hôm nay, bốn Tôn Giả muốn thấy chỗ độc đáo của người như thế nào. Nếu người chịu nổi ba chiêu của ta, ta sẽ mở một con đường sống cho người, nếu người lượng mình không đủ sức thì nên buông kiếm nạp mạng cho rồi, đừng để ta ra tay cho nhọc.

Độc Cô Thanh Tùng vụt sôi giận, vụt đứng lên. Chàng muốn lập tức xô cửa bước ra. Lãnh Nhạn Dung kéo lại :

- Không được đâu ! Ít lắm cũng phải có con Long Mã ...

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Anh không thể chần chừ một phút giây nào nữa. Gia Gia anh đang bị chúng bao vây, người lại còn mang thương thế, anh phải có mặt liền tại chỗ em ạ !

Lãnh Nhạn Dung cố thuyết phục :

- Anh ra đây cũng chẳng làm được gì, anh có hơn gì Gia Gia anh đâu ? Họ là những cao thủ, trong phong độ kiện cường ...

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Đành là thế, song có ai lấy con mắt mà nhìn đấng sinh thành rơi từng giọt máu được không ? Em ạ, anh phải ra đây ngay bây giờ, dù có lâm nguy cũng trọn lòng hiếu tử !

Lãnh Nhạn Dung bắt buộc phải xuôi theo :

- Anh ra đây, em cũng theo ra, sống cùng sống, chết cùng chết !

Cả hai không chậm trễ xô cửa ra liền.

Xích Phát Tôn Giả lúc đó đã lăm lăm thanh trường kiếm trên tay.

Thánh Kiếm Vũ Sĩ hiện ngang trong tư thế đối lập không hổ là một tay lãnh tụ Võ Lâm Lục Kỳ. Gương mặt lão lộ vẻ trầm tĩnh cùng cực. Lão cao giọng buông từng tiếng :

- Xích Phát Tôn Giả phái Võ Dương ! Tôi biết tôi chưa phải là đối thủ của một bậc tiền bối danh trấn giang hồ với kiếm pháp Huyền Huyền, nhưng cung kính bất như phụng mạng, xin tiền bối hiểu cho. Trước khi giao đấu, tôi muốn hỏi một việc, chẳng hay tiền bối có thể chấp nhận cho chăng ?

Xích Phát Tôn Giả hừ lạnh :

- Người cứ nói !

Thánh Kiếm Vũ Sĩ đảo mắt một vòng quanh quần hùng, đoạn nghiêm giọng hỏi:

- Các vị vô cớ đến đây gây thù kết oán, các vị do niềm riêng hay đã khuất chân dưới quyền điều động của Huyết Ma Bang mà cam tâm làm chó chạy chim bay cho chúng ?

Quần hùng biến hẳn thần thái. Không một người nào đáp lại.

Một phút giây trôi qua, bỗng có kẻ quát lên :

- Việc đó có liên quan gì đến người mà tìm hiểu ? Người bất quá chỉ là một tên may mắn được chút hư danh, chứ thực lực có gì mà hòng cao hãnh ? Ta tưởng người nên đầu hàng Huyết Ma Bang để bảo toàn những này cuối của tuổi về chiều, vậy mới đúng là kẻ thức thời. Vạn Cực Đế Quân sẽ vui lòng chấp nhận người vào hàng thuộc hạ.

Có kẻ bật cười ha hả :

- Thánh Kiếm Vũ Sĩ! Bọn ta đã suy tôn Vạn Cực Đế Quân lên ngôi vị Võ lâm Thánh Tôn, người có bản lĩnh như thế nào mà dám chống đối ?

Thánh Kiếm Vũ Sĩ rung người hét to :

- Người không nói ngoa chứ ? Đành rằng Vạn Cực Đế Quân có võ công siêu thần nhập hóa, song lão không đủ tư cách lãnh đạo giang hồ, lão có thể nào đem hạnh phúc cho võ lâm với tâm tính tàn độc của lão ! Nên gọi là một tổ sư ma đầu, chứ tôn xưng Võ lâm Thánh Tôn thế nào được ?

Ngươn Nhi trợn tròn đôi mắt, cao giọng chen lời, đầy phẫn uất :

- Những lời vô sỉ đó, nên nhốt lại đi, xì ra thêm bản tai người nghe lắm. Võ lâm Thánh Tôn thế nào được khi Vạn Cực Đế Quân chưa nắm vững chiếc Kim Đảnh ?

Một người cất tiếng cười lạnh lạnh :

- Tên ấu trĩ kia biết gì đến đại cuộc thiên hạ mà chen vào. Chiếc Võ lâm Kim Đảnh đã bị Tề Vương phá hủy ngay từ ngày ấy, có còn đâu mà nuôi mơ mộng hão huyền? Huống chi Kim Đảnh đâu phải là một vật có quyền năng tuyệt đối mà bắt buộc mọi người phải dành cho nó một giá trị vô thường ? Lãnh đạo giang hồ cần gì phải mượn đến Kim Đảnh ? Chỉ bằng trí và lực thôi, trẻ con ạ !

Độc Cô Thanh Tùng đứng bên trong tấm bình phong, nghe rõ hết. Chàng bật cười sang sảng, phóng mình vọt nhanh ra ngoài đối diện với quần hùng :

- Ai vừa thốt lên câu nói đó ? Nói như vậy mà nghe được sao ? Nếu một ngày nào đó, chiếc Kim Đảnh tái hiện trên giang hồ thì kẻ mới nói nghĩ sao ? Chiếc Kim Đảnh không có quyền nhưng có giá trị tuyệt đối của nó là ai giữ nó phải gồm năng, đức độ, nó là tượng trưng cho công đạo, nó là vật quy định tiêu chuẩn cho võ lâm, có thể nào phủ nhận được cái giá trị đó ? Vạn Cực Đế Quân có tài đức gì mà các vị suy tôn vào ngôi vị vô thượng, lão ấy là một tên đại ác ma phản quốc phản dân, lão ấy là một hung thần không hơn không kém, đừng mong ta chấp nhận lão là lãnh tụ võ lâm ...

Trên gương mặt trắng nhợt của chàng sát khí bốc lên bừng bừng.

Chân công đã vận chuyển vào tay, làm chiếc Quỷ Vương Trượng rung lên bần bật như sắp huy động.

Muốn tạo áp lực, chàng vung Quỷ Vương Trượng loang lên ba vòng, gió rít vù vù, trượng hoa chớp sáng . Nhưng chàng nghe khí huyết trong người vận hành rời rạc, điều đó làm cho chàng lo ngại vô cùng.

Tiếng mõ kinh vang lên, Bích Nhãn Thần Tăng bật cười ha hả :

- Độc Cô tiểu tử ! Vạn Cực Đế Quân do ta suy tôn, ngươi không thể không tuân theo !

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi :

- Thiếu Lâm là một phái chính tông, từng được xem là Bắc Đẩu Thái Đôn trong vũ lâm, cái thanh danh tạo tự trong mấy trăm năm dài, hôm nay vì một tà niệm của ác tăng mà tiêu tan như mây khói ! Tiếc thay !

Chàng day qua Xích Phát Tôn Giả :

- Từ ngày lão tiền bối Trương Tam Phong sáng lập, phái Võ Dương càng ngày càng chói sáng trên giang hồ, không may bị lão ác quỷ ngu xuẩn chôn vùi danh dự ! Tiếc thay !

Chàng cố giữ vẻ tự nhiên, vận chân khí che khuất thần thái suy nhược của mình, trang sức một phong độ bình thường . Nhưng, quần hùng thì không thiếu áo, chứ Bích Nhãn Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả là hai bậc thượng đỉnh võ lâm, tự nhiên thấy rõ sự cố gắng của chàng.

Cả hai bật cười vang :

- Độc Cô tiểu tử ! Hôm nay, ngươi có dám tiếp một chiêu của ta, ta sẽ công nhận ngươi là kẻ anh hùng đó !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Tình trạng của ta như thế này, làm sao giao đấu với chúng nổi ? Chi bằng ta ước hẹn với chúng ba hôm sau ...

Chàng cao giọng :

- Bích Nhãn ác tăng và Xích Phát lão ma, hôm nay ta không có nhiều thì giờ, nếu các ngươi muốn gì hãy đợi ba hôm nữa, chọn một chỗ tĩnh mạch nào đó trên đỉnh Vu Sơn làm đấu trường, định phân hơn kém, các ngươi nghĩ sao ? Đừng nói một chiêu mà trăm ngàn chiêu ta cũng chẳng xem ra gì !

Bích Nhãn Thần Tăng cười hắc hắc :

- Tiểu tử ! Đợi đến ba hôm nữa thì lâu quá, ta muốn đánh một chưởng ngay bây giờ, xem ngươi có đủ sức đón tiếp chăng ?

Thốt xong, lão trầm mình xuống một chút, vận chân khí sẵn sàng .

Có kẻ trong đám đông gọi to :

- Tiểu tử đó cuồng ngạo đang ghét, Thần Tăng hãy xuất thủ hạ hắn đi !

Thánh Kiếm Vũ dĩ lo sợ cho Độc Cô Thanh Tùng, lão hoành ngang thanh trường kiếm đảo chân bước tới một bước, ánh trước mặt chàng, đoạn cao giọng chặn Bích Nhãn Thần Tăng :

- Hãy khoan ! Tôi muốn hỏi các vị một việc ...

Có tiếng quát :

- Hỏi gì thì hỏi mau, đừng làm mất thì giờ của Thần Tăng !

Thánh Kiếm Vũ dĩ không đợi giục lần thứ hai :

- Huyết Bút Tú Tài và Thần Phủ Khai Đơn có bị Huyết Ma Bang bắt đi không ?

Xích Phát Tôn Giả cười lớn :

- Hai tên vô dụng đó có lẽ giờ này đang nghe Diêm Chúa hài tội nơi Thập Điện, còn gì mà hỏi ?

Thánh Kiếm Vũ dĩ hét lớn :

- Có thật vậy không, ai hạ thủ ?

Xích Phát Tôn Giả lại cười ha hả :

- Người tưởng bốn Tôn Giả không dám làm việc đó sao ?

Ngươn Nhi bước tới cao giọng :

- Còn Gia gia ta ?

Xích Phát Tôn Giả trừng mắt nhìn hắn :

- Gia Gia mi là ai ?

Ngươn Nhi đáp nhanh :

- Hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách !

Xích Phát Tôn Giả nhìn Bích Nhãn Thần Tăng, cùng lúc đó Thần Tăng cũng day qua nhìn Tôn Giả. Cả hai bật cười không đáp.

Ngươn Nhi tức uất :

- Hai người đã làm gì Gia Gia ta ?

Xích Phát Tôn Giả bấu môi :

- Gia Gia người ? Thật ra kiếm pháp Kim Long của hần không phải là không có hạng đấy. Nhưng đối với ta ...

Ngươn Nhi gần lên như sấm :

- Lão ác ma ! Thường mạng Gia Gia ta ngay !

Kim Long Thần Kiếm trong tay hần chớp nhanh lên, tỏa ra một đạo hàn khí. Hần giở ngay hai chiêu tuyệt độc Đằng và Tường trong pháp Ngự Kiếm công liền. Kiếm quang vừa ngời lên là chụp xuống đầu Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả vung nhanh trường kiếm, đón chặn Kim Kiếm của Ngươn Nhi, còn tay kia lão ánh trước ngực.

Đồng thời, lão quát :

- Tiểu tử to gan dám vuốt râu hùm hử ?

Độc Cô Thanh Tùng vội gọi lớn :

- Ngươn đệ ! Cẩn thận đấy ! Hiền đệ chưa phải là đối thủ của lão quỷ, đừng liều lĩnh !

Chàng gạt mạnh chiếc Quỷ Vương Trượng một phát, chuẩn bị xuất chiêu, rồi day qua Lãnh Nhạn Dung :

- Em ra tiếp sức Ngươn đệ, hần sắp nguy đến nơi ! Chân lực của anh không được liên tục không tiện can thiệp.

Lãnh Nhạn Dung vừa vận khởi Cửu Âm Thần Công, vừa cất tiếng :

- Ngươn đệ lùi lại ngay !

Ngươn Nhi khi nào chịu nghe ? Hần đang sôi sục vì mối phụ thù, kẻ giết cha hần đang ở trước mặt kia thì bảo hần bỏ làm sao được ?

Đôi mắt của hần đỏ ngầu, tay hần vũ lộng thanh kiếm vù vù, kiếm quang bao trùm Xích Phát Tôn Giả.

Xích Phát Tôn Giả dù là một bậc kinh trụ của vũ lâm cũng không dám khinh thường một tiểu tử như Ngươn Nhi được.

Lão dè dặt, chỉ thủ chứ không công.

Ngươn Nhi mấy lần dồn kiếm quang áp xuống, đều không thể chạm vào người lão được.

Trong khi đó, Bích Nhãn Thần Tăng từ từ bước đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng.

Độ khoảng cách vừa tầm, đột nhiên lão hét lên :

- Tiểu tử ! Tiếp chiêu !

Cùng theo tiếng quát, Kim Cương Phục Ma chiêu vút đi liền.

Đồng thời gian, Xích Phát Tôn Giả bỏ thế thủ, chuyển sang thế công.

Thanh trường kiếm loang rộng hơn.

Ba đóa kiếm chớp ngời, xung phá văng kim quang bao bọc quanh người lão, bay đến Ngươn Nhi.

Ngươn Nhi hét to :

- Đền mạng Gia Gia ta !

Không né, không tránh, Ngươn Nhi ngang nhiên vũ lộng Kim Kiếm nghênh đón liền.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, bật thành một tiếng soảng như thanh la giáng lên giữa vùng sa mạc, nghe lạnh rợn người.

Công lực của Xích Phát Tôn Giả ngang ngửa với hậu duệ Vô Danh Kiếm Khách thì Ngươn Nhi còn lâu lắm mới là địch thủ của lão.

Dù cho Kim Long Thần Kiếm của hắn có linh hoạt như thế nào, hắn cũng không chịu nổi một áp lực của hàng thượng đỉnh vũ lâm có căn cơ tu vi bằng mấy lần số tuổi đời của hắn.

Hai thanh kiếm chạm vào nhau, Xích Phát Tôn Giả cũng vừa cao giọng xuống tiếng quát :

- Buông tay kiếm ra !

Ngươn Nhi rú lên một tiếng, bàn tay cầm kiếm tê dại năm ngón lỏng lẻo, Kim Kiếm bay vút lên không, thoát ra ngoài năm trượng.

Xích Phát Tôn Giả không để mất một giây, cánh tay tả hoành trước ngực lập tức vung mạnh ra.

Một đạo chưởng phong bắn vọt tới Ngươn Nhi, trong khi chân hần còn chập choạng qua cái chạm kinh hồn của hai thanh kiếm.

Lãnh Nhạn Dung trông thấy tình thế hết sức nguy hiểm của Ngươn Nhi, cả kinh hét lên :

- Lão quỷ không được hạ độc thủ !

Cửu Âm Thần Chưởng theo tay nàng bay đến đón chặn kinh đạo của Xích Phát Tôn Giả.

Cũng may là Lãnh Nhạn Dung đánh từ chéo góc sang, không đương diện nghinh đón nên không bị ảnh hưởng nặng .

Nàng chỉ lùi lại ba bước.

Trong khi đó, Ngươn Nhi chập choạng lùi từ từ, được hơn một trượng rồi.

Hần cảm thấy trời đất qua cuồng, cố gượng trấn định tinh thần cách mấy cũng không có hiệu quả, đầu nặng chân nhẹ, hần ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Trong bọn hào kiệt có hai người bước ra, đến bên cạnh hần, cúi xuống điểm vào mấy huyệt đạo của hần, mắt lớn :

- Theo phụ thân ngươi mà tung hoành dưới âm phủ !

Nhưng Ngươn Nhi tỉnh lại liền . Hần muốn động dậy nhưng toàn thân đã nhũn ra không còn làm gì được nữa. Đến cả máu tươi mà hần cũng không còn sức phun ra xa. Dĩ nhiên, hần bị quần hùng chế cứng. Và bị bắt lần này là lần thứ hai.

Lần trước thì Huyết Ma Bang lừa bịp bắt hần cùng với cong Long Mã, hần chịu cực hình hết mấy hôm, suýt mất mạng, sau đó vượt phòng giam trốn đi, lại gặp Độc Cô Thanh Tùng cứu nạn cho chàng.

Giờ đây, tuy tình hình có khác, nhưng quần hùng sẽ đem hần về giao nộp cho Vạn Cực Thiên Tôn, lập đầu công làm cái lễ gia nhập Bang Môn của họ.

Hần đã giết chết Truy Hồn Diễm Nương, hần là kẻ thù số một của Huyết Ma Bang, hần sẽ phải chịu hình phạt xứng đáng với mối thù không đội trời chung của Vạn Cực Thiên Tôn.

Lãnh Nhạn Dung tham gia cuộc chiến cốt mong giải thoát cánh nguy cho Ngươn Nhi, giờ hắn đã bị bắt rồi, còn biết làm gì nữa trong khi nàng hiểu rõ mình chưa phải là đối thủ của Xích Phát Tôn Giả.

Nàng cố vận dụng chân lực đánh ra một chưởng, chặn đối phương tiến tới, đoạn quay mình trở về bên Độc Cô Thanh Tùng, nhưng đã muộn mất rồi.

Vừa quay mình lại, nàng nghe chưởng phong của Xích Phát Tôn Giả vù vù cuốn tới, trước mắt lại thấy Độc Cô Thanh Tùng ói máu, hai bên mép miệng vẽ hai vệt đỏ hồng, mặt chàng xanh rờn, thần sắc hết sức thê thảm.

Chàng không còn sức phản công, chỉ nhảy qua bên này, tạt qua bên kia dưới trận mưa chưởng của Bích Nhãn Thần Tăng mà cũng dừ người ra.

Nàng không thấy Thánh Kiếm Vũ ở đâu, hoảng sợ, vội đưa mắt tìm.

Thì ra, Thánh Kiếm Vũ ở đã bị loại khỏi vòng chiến ngay trong chiêu đầu, lão nằm sững sượt trước của khách sạn, thanh kiếm vượt tay, máu chảy thành dòng hai bên khóe miệng, không biết lão còn sống hay đã chết rồi.

Nàng chưa kịp hoàn hồn thì bảy tám cao thủ trong quần hùng bước tới, bao vây quanh nàng. Họ cao giọng gọi:

- Liễu đầu! Đưa tay chịu trời cho rồi, đừng mong đảo chuyển thế cờ, vô ích!

Xích Phát Tôn Giả bật cười hắc hắc, xách kiếm bước tới:

- Người dám tiếp một chưởng của bốn Tôn Giả vừa rồi, chắc người cũng dám tiếp thêm một chiêu Huyền Huyền Kiếm chứ?

Lãnh Nhạn Dung sôi giận, vận khởi Cửu Âm Thần Công vừa đánh ra một chưởng vừa quát:

- Lão quỷ đừng cao ngạo!

Nhưng Cửu Âm Chưởng không hướng về Xích Phát Tôn Giả mà lại quật sang Bích Nhãn Thần Tăng.

Bích Nhãn Thần Tăng hừ lạnh một tiếng né liền.

Trường kiếm của Xích Phát Tôn Giả loáng lên, vẽ một đạo hồng quang chiếu sang Lãnh Nhạn Dung.

Lãnh Nhạn Dung mắng:

- Vô sỉ!

Nàng không vận chưởng chống trả Tôn Giả, nàng có dụng ý khác, bởi cố liệu lĩnh giao đấu với hai tay thượng năng này làm gì nàng thủ thắng nổi?

Nàng tung chưởng cốt cho Bích Nhãn Thần Tăng tản ra xa Độc Cô Thanh Tùng hơn, đoạn nàng nhảy vọt đến bên chàng trong khi thanh trường kiếm của Tôn Giả từ bên trên đầu giáng xuống.

Nhờ đó, nàng thoát được nhất kiếm ác độc. Đồng thời, nàng nắm lấy cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng giục:

- Chạy thôi! Thanh Tùng ca! Không địch lại họ nổi đâu!

Độc Cô Thanh Tùng nắm chặt chiếc Quỷ Vương Trượng, lắc đầu:

- Không! Không! Anh muốn đổi mạng với chúng! Còn Gia Gia anh đâu?

Bích Nhãn Thần Tăng đã bước tới, bắn kinh đạo sang tấn công liền. Xích Phát Tôn Giả cũng khoa thanh trường kiếm lên một vòng tạo thành ba đóa kiếm hoa, bay vèo tới.

Ba đóa kiếm hoa kết hợp thành chiếc tán, lan rộng nhanh vô tưởng, chụp xuống đầu chàng.

Lãnh Nhạn Dung bối rối vô cùng.

Đi thì Độc Cô Thanh Tùng không chịu, mà ở lại sẽ làm gì hơn?

Nàng không còn hy vọng gì xoay chiều cục diện nổi và rất có thể trong phút giây cả hai sẽ bị họ tóm hết thì ô hô tính mạng.

Không thể phản công thì phải tránh, chứ chưởng kinh và kiếm khí của hai vị tiền bối sắp đổ đến nơi rồi. Lập tức nàng gỡ thuật Phi Hồng Kinh Điện nắm cánh tay của Độc Cô Thanh Tùng, lôi chàng xa hẳn vị trí, tránh cho kinh đạo và kiếm khí quét qua. Nàng bật khóc:

- Thanh Tùng ca! Anh không nghe em! Anh chết mất! Nên nhìn họ một lần đi anh!

Độc Cô Thanh Tùng rít lên:

- Gia Gia anh chết rồi phải không? Anh quyết liều mạng với chúng!

Thực sự, lúc đó chàng đứng còn không vững nữa, nói gì đến việc liều mạng.

Trong lúc giằng co, một giục chạy, một cố đứng lại thì Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng đã đến gần rồi.

Nàng không biết làm sao được, đành phải lùi kéo Độc Cô Thanh Tùng né qua, tránh lại, lùi được bước nào hay bước đấy.

Nhưng lùi làm gì vô ích ? Nếu lúc đó cả hai chạy đi vị tất sẽ chạy thoát quần hùng ?

Quần hùng cầm chắc thế nào cả hai cũng bị Tôn Giả và Thần Tăng chế ngự, hét âm lên :

- Hạ độc thủ ngay ! Hạ chúng ngay ! Từ nay mình sẽ được rảnh rang hơn !

Có kẻ bỗng bột hơn :

- Kẻ nào phản lại Võ Lâm Thánh Tôn, kẻ đó phải chết !

Gần mười người đã xông đến, kết chặt vòng bên ngoài.

Độc Cô Thanh Tùng yếu dần, yếu dần, chàng suýt hôn mê mấy lượt, nhưng cố gượng mở mắt ra. Chàng nghe thân xác càng phút càng nặng trĩu xuống.

Lãnh Nhạn Dung tuyệt vọng hoàn toàn. Nàng ôm đầu tự thốt :

- Thế là xong ! Không ngờ kết cuộc thê thảm như thế này ! Từ nay, võ lâm sẽ là công cụ của bọn ma đầu ! Công đạo còn đâu nữa ?

Chính nàng cũng cảm thấy mỗi mệt vô cùng . Đầu chí tiêu tan mất.

Đang lúc tuyệt vọng dâng lên, nàng nghĩ đến Long Mã.

Nàng phấn khởi tinh thần, vẻ mặt nhọc tiêu tán đâu hết.

Nàng lắc mạnh cánh tay Độc Cô Thanh Tùng, nhắc :

- Thanh Tùng ca ! Gọi Long Mã nhanh lên !

Thanh Tùng giật mình, bừng tỉnh cơn mê, nhìn Lãnh Nhạn Dung thương cảm quá.

Chàng thầm nghĩ :

- Ta phải sống ! Ta sống để tạo hạnh phúc cho Nhạn Dung ! Nhạn Dung đã khổ nhiều rồi ! Nàng khổ cũng do ta !

Chưởng kinh của Bích Nhân Thần Tăng cuốn tới.

Kiểm khí của Xích Phát Tôn Giả cũng đã đến.

Quần hùng đứng bên ngoài, hét vang dậy, cốt cướp đoạt tinh thần của chàng. Có kẻ gọi to :

- Liều đầu định chạy đấy ! Chận nàng lại ! Chận lại !

Bảy tám người nữa ào tới, tăng cường vòng vây.

Đã quần, phải liều, không lẽ khoanh tay chịu chết ?

Nàng vận công, sử dụng Hàn Man Chỉ liên.

Chỉ phong quét qua một vòng. Quần hùng né tranh, dồn vào nhau thành đàn đông .

Chính Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhân Thần Tăng cũng kinh hãi vội thu thế công về, nhảy tránh.

Tạo được lỗ hổng nơi vòng vây rồi, Lãnh Nhận Dung vội lòi Độc Cô Thanh Tùng chạy như bay vào trong khách sạn.

Quần hùng hét to :

- Liều đầu chạy đâu cho khỏi ?

Có mấy người vượt đám đông, chạy vào khách sạn, đuổi theo nàng và Độc Cô Thanh Tùng .

Họ vừa chạy vừa hét âm lên :

- Bắt lại ! Bắt lại ! Dừng để cho chúng sống thoát !

Lãnh Nhận Dung giục Độc Cô Thanh Tùng :

- Gọi nhanh Long Mã đi anh ! Nhanh lên !

Độc Cô Thanh Tùng bi thương cực độ :

- Gia Gia ! Gia Gia ! Con đi ! Con phải đi ! Gia Gia hiểu cho !

Còn lại bao nhiêu chân khí trong người, chàng cố vận dụng phát ra một tiếng hú. Tiếng hú không cao vút như ngày thường, song cũng đủ cho Long Mã nghe, bởi chuồng ngựa không cách xa khách sạn lắm.

Long Mã đáp lại bằng một tiếng hú vang lừng.

Có hai cao thủ đã đón cạnh Lãnh Nhận Dung. Họ vào đến nơi là xuất chưởng kình đạo ngay.

Lãnh Nhạn Dung đảo bộ, nhào người qua một bên né tránh, nhanh như chớp xuất Hàn Man Chỉ phóng trả liền.

Hai tiếng hự bật khế lên, hai người đó lùi lại bảy tám bước, vô tình chặn đứng làn sóng người từ bên ngoài tràn vào.

Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhãn Thần Tăng chạm phải hai người đó trước hết, hét to :

- Tránh ra !

Trong lúc cấp bách, Thần Tăng bắt chấp các chương ngại vật, lão vận khởi công lực, đánh ra một chưởng kinh, bắn vệt hai người đó văng ra xa hơn năm thước, đoạn chạy tuôn vào khách sạn.

Lãnh Nhạn Dung đã kéo Độc Cô Thanh Tùng ra đến cửa hậu rồi. Nàng giục :

- Gọi Long Mã nữa đi anh ! Nhanh lên !

Độc Cô Thanh Tùng cố cất tiếng :

- Tuyết ca !

Long Mã hí lên một tiếng nữa. Tiếng vó của nó đã vang lên, nghe rõ.

Trong khi Long Mã chạy tới, Lãnh Nhạn Dung cũng dìu Độc Cô Thanh Tùng đón chặn nó.

Trong chớp mắt, người và ngựa gặp nhau, Lãnh Nhạn Dung nhấc bổng Độc Cô Thanh Tùng đặt lên mình Hồng Vân Cái Tuyết rồi cấp tốc nhảy lên theo, ngồi phía hậu.

Thoáng thấy bóng Xích Phát Tôn Giả và Bích Nhãn Thần Tăng, Lãnh Nhạn Dung thúc chân vào bụng Long Mã :

- Tuyết ca ! Nhanh lên !

Nhưng Long Mã bất động .

Lãnh Nhạn Dung biết là Long Mã không chịu nghe lời nàng điều khiển, vội bảo Độc Cô Thanh Tùng :

- Thanh Tùng ca ! Giục Long Mã chạy nhanh lên anh !

Độc Cô Thanh Tùng vừa nhắm mắt vừa rên hự hự, không để ý đến vẻ khẩn trương của nàng . Nàng hoảng hốt, lay mạnh chàng :

- Thanh Tùng ca ! Thanh Tùng ca ! Bảo Long Mã chạy đi !

Xích Phát Tôn Giả bật cười ha hả :

- Vô ích ! Chậm rồi ! Còn chạy đi đâu kịp nữa !

Thanh trường kiếm trong tay lão loáng lên, ba đóa hoa kiếm oanh xuất, đồng thời thân hình lão vút lên không.

Ba đóa kiếm hoa hợp lại thành vầng kiếm quang, chụp xuống đầu Lãnh Nhạn Dung.

Lãnh Nhạn Dung cắn răng vận khởi toàn công lực đánh ra một đạo chưởng phong, chặn khí thế của Xích Phát Tôn Giả.

Bích Nhãn Thần Tăng khua mõ kính, niệm phật hiệu :

- A di đà phật !

Lão tăng khoa tay một vòng, toan phát chưởng hiệp lực với Xích Phát Tôn Giả.

Vừa lúc đó, Độc Cô Thanh Tùng cao giọng thốt :

- Chạy đi thôi !

Chỉ thốt lên mấy tiếng ngắn đó, chàng hôn mê liền.

Lãnh Nhạn Dung vội đưa tay giữ chàng vào lòng .

Long Mã hí vang một tràng dài, bốn vó cất cao, vọt một phát đã xa ngoài hai trượng . Thoáng mắt, nó đã mang hai người rời xa hơn mười trượng .

Bích Nhãn Thần Tăng hét to một tiếng, cùng một lượt phát ta hai chưởng .

Đồng thời, lão tăng phóng mình bay vút theo.

Chưởng phong của Thần Tăng cuốn đi nhanh hơn gió, tuy Long Mã đã xa ngoài mười trượng, và đang đà chạy nhanh thế mà vẫn không tránh khỏi.

Nó hứng trọn hai chưởng, chân lão đảo suýt hất hai người trên lưng xuống đất. Nó loạng choạng độ bảy tám bước.

Bích Nhãn Thần Tăng đã tới nơi rồi.

Lãnh Nhạn Dung hét lớn, một cánh tay giữ chặt Độc Cô Thanh Tùng, cánh tay vung mạnh, Hàn Man Chỉ vút ra, lao thẳng vào người Thần Tăng .

Bích Nhãn Thần Tăng thu bộ, tạt qua một bên khí thế chậm lại hết mấy giây.

Long Mã lấy lại bình thường, hí lên một tiếng, cất vó sải đều.

Khi Bích Nhân Thần Tăng nhếch chân đuổi theo, thì nó đã vượt xa mấy mươi trượng. Bích Nhân Thần Tăng và Xích Phát Tôn Giả cùng hét to lên :

- Bắt cho được tiểu tử ! Hẳn thoát khỏi là một mối họa lớn cho chúng ta về sau, mà hiện tại làm sao bọn ta phục lĩnh Vạn Cực Đế Quân ? Nếu không có Độc Cô Thanh Tùng giao nạp cho Đế Quân thì Đế Quân không giải huyết đạo cho bọn ta thì chết mất.

Cả hai vận khởi toàn bộ nội gia công lực gia tăng tốc độ bay đi, nhanh đến đổi hai thân hình lướt nhẹ như hai vệt khói mờ.

Họ cố bắt cho kịp Long Mã. Nhưng con Hồng Vân Cái Tuyết là một thần mã, chỉ trong giây phút nó đã xa hơn trăm trượng, bốn vó sanh mây, nó lao vút đi cơ hồ chân không chấm đất.

Trong khi nó phi nước đại, nếu là tay tầm thường cười nó, tất phải choáng váng mặt mày, không dám mở mắt ra nhìn cây chạy ngược lại.

Gió tạt vù vù rẹt qua hai bên, rạt cả mặt, cả tai.

Càng đuổi theo, hai vị tiền bối càng thấy Long Mã bỏ rơi xa hơn, cả hai bắt buộc phải dừng chân lại, mặt mày đỏ ửng.

Xích Phát Tôn Giả buột miệng than dài :

- Lão trọc mắt xanh ời ! Chúng ta đến lúc mặt vận rồi đó ! Huyết Ma Bang sẽ không bao giờ chấm chế cho ta đâu ! Còn quần hùng nữa ! Tất cả bị điểm vào trọng huyết, chỉ có một mình Vạn Cực Đế Quân mới biết cách giải tỏa, không bắt được tiểu tử đó thì làm cách nào bây giờ ? Trở lại Vạn Cực Cung cũng chết, mà bỏ đi cũng chết ! Đường nào cũng không khỏi chết !

Bích Nhân Thần Tăng cười lạnh :

- Phàm đã chen chân trong chốn giang hồ, trước hết phải thức thời vụ, cứ theo hiện tình của bọn ta, thì càng thức thời vụ...